

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. H., MBA**, zast. Mgr. Davidem Rolným, advokátem se sídlem 8. března 20/13, Liberec 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, č. j. OD 497/14-3/67.1/14141/Rg, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 25. 8. 2015, č. j. 59 A 51/2015 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, č. j. OD 497/14-3/67.1/14141/Rg, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „magistrát“), ze dne 15. 4. 2014, sp. zn. 4163/2013/SPR/OPŘ/1062-Dpř/Tá, č. j. 31451/2014. Posledně zmíněným správním rozhodnutím byla stěžovatelce dle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a bylo jí uloženo uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Důvodem pro uložení pokuty bylo to, že stěžovatelka jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích, neboť blíže neurčený řidič s vozidlem, které provozovala, neoprávněně stál (parkoval) bez uhrazení poplatku v úseku označeném dopravní značkou IP 13c s dodatkovou tabulí E 8d (parkoviště s parkovacím automatem s úsekem platnosti a směrem umístění automatu).

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, ze správního spisu ověřil, že předmětné dopravní značení je na místě přibližně 15 let a bylo zde umístěno na základě schválení tehdejšího dopravního inspektorátu. Dále ověřoval skutečnosti týkající se Nařízení statutárního města Jablonec nad Nisou č. 1/2013, o placeném stání motorových vozidel na místních komunikacích na území města Jablonec nad Nisou. Nepominul ani, že magistrát ve svém rozhodnutí konstatoval, že uvedené nařízení nemělo vliv na umístění stávajícího dopravního značení, pouze nově upravilo režim parkování vozidel.

[3] V napadeném rozsudku se rovněž uvádí, že stěžovatelka nerozporovala skutková zjištění, namítla však, že nařízení o regulaci parkování společně s rozhodnutím o změně informací na parkovacím automatu, resp. dodatkové tabulce dopravního značení, jsou nicotné správní akty. Dle závěrů napadeného rozsudku je dopravní značka IP 13c s dodatkovou tabulí E 8d opatření obecné povahy. Dokud není prokázán opak, musí se na značku nahlížet jako na zákonnou. Pokud se řidič předmětného vozidla domníval, že nebyl povinen danou značku respektovat, byl to jen jeho soukromý názor, který mu však neumožňoval porušovat předpisy. Ze zákona o silničním provozu ani z jiných nelze dovodit, že by si účastník provozu na pozemních komunikacích mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky.

[4] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatelka v úvodu kasační stížnosti uvedla, že za vadné považuje toliko právní závěry krajského soudu, nikoli však učiněná skutková zjištění. Má za to, že nařízení města Jablonec nad Nisou ve spojení s rozhodnutím o umístění dopravního značení, resp. jeho dodatečných informací, jsou nicotná. Nicotnost rozhodnutí je správní orgán povinen zkoumat z úřední povinnosti a pokud tak neučinil, dopustil se vady, pro kterou jeho rozhodnutí nelze považovat za správné.

[6] Dodatková tabulka nebo informace na parkovacím automatu je způsobila výrazně zasáhnout do regulace provozu na pozemních komunikacích, a proto i uložení povinností jejich prostřednictvím musí podléhat schvalovacímu režimu vlastnímu pro uložení povinností prostřednictvím svislého dopravního značení.

[7] Nařízení o stanovení omezení míst k parkování nebo uložení pravidel při parkování na určeném úseku pozemní komunikace naplňuje materiální znaky opatření obecné povahy a na jeho základě je umístěováno svislé dopravní značení. Obojí tvoří spojenou nádobu, přičemž při nedostatku jedné její části se nutně vyprazdňuje i část druhá. Prvním opatřením obecné povahy v dané věci je nařízení dle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), s nímž je spojen speciální režim schvalování. Tento režim se však již nevztahuje na opatření obecné povahy vydané v souvislosti s umístěním každé značky, kde je třeba dodržet pravidla s ním spojená v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení před správním orgánem bylo prokázáno, že dopravní značka byla na místo umístěna přibližně před 15 lety, přičemž prostou logickou dedukcí lze uzavřít, že po celou dobu tu byla měněna její dodatková tabule nebo informace na parkovacím automatu pouze z blíže neidentifikovaného rozhodnutí obce.

[8] Za nicotné je považováno i takové rozhodnutí, které bylo vydáno nepříslušným orgánem, nebo takové, které má nedostatek formy. Pokud byla informace na parkovacím automatu nebo dodatkové tabulce upravena v důsledku pouze nařízení rady statutárního města Jablonec

pokračování

nad Nisou, jednalo se o rozhodnutí učiněné nepříslušným orgánem a je tedy nicotné. Pokud se dostala informace na parkovací automat nebo na dodatkovou tabulku pouhou delegací od orgánu samosprávy, pak nemělo rozhodnutí správnou formu a je opět nicotné. Nicotné rozhodnutí není nadáno presumpcí správnosti.

[9] Bez ohledu na to, na které části dopravního značení (zda na dodatkové tabulce, informaci na automatu nebo na vlastním značení) byl příkaz uložen, byl uložen na základě nicotného správního aktu a řidič jím není vázán.

[10] Stěžovatelka se nikdy nedomáhala toho, aby správní orgány zrušily předmětné dopravní značení. Upozorňovala však na skutečnost, že toto dopravní značení je nicotné a jako takové nepoživá presumpce správnosti. V závěru kasační stížnosti pak navrhla napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 1. 9. 2014, kde poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83. Zmínil rovněž, že se s napadeným rozsudkem ztotožňuje a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka byla pokutována za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, protože jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 daného zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení povinností řidiče bylo spatřováno v neoprávněném parkování v Jablonci nad Nisou v ulici Komenského ve dnech 4. 11. 2013, 5. 11. 2013 a 6. 11. 2013. Ač byla v daném místě umístěna značka IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou E 8d určující úsek platnosti, nebyl řidičem příslušný poplatek uhrazen.

[14] Stěžovatelka se bránila argumentací, že zmíněná dopravní značka byla umístěna na základě nicotných správních aktů.

[15] Nejvyšší správní soud uvádí, že nicotnost správního aktu je spojena s natolik vážnou kategorií vad správního aktu, která způsobuje, že se nedá vůbec hovořit o tom, že by byl daný akt existující. Doktrína dovozuje, že nicotnost může stíhat správní akty, aniž by ji svazovala jen se správními rozhodnutími, jakožto specifickou kategorií správních aktů (viz např. Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecní část*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012s. 213–218). Ostatně na základě § 174 odst. 1 správního řádu lze na řízení dle části šesté, která upravuje opatření obecné povahy, přiměřeně aplikovat ustanovení části druhé, kam je zařazen i § 77 správního řádu pojednávající o nicotnosti rozhodnutí.

[16] K nicotnosti správního aktu lze pak obecně poukázat na závěry, které uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k nicotnosti správního rozhodnutí:

„Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě ‚běžných‘ vad správních rozhodnutí se na tuto, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobila vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Logicky jde o právní nullum a platí zásada ‚quod nullum est, nullum prodesit effectum‘ (srov. Máša, M. K otázce tzv. nicotných správních aktů. Správní právo, 1972, č. 3, s. 139). [...]

Jak plyne z výše uvedeného, podstatu nicotnosti, obdobně jako skupinu vad, které ji způsobují, v dobách, kdy institut nicotnosti rozhodnutí nebyl legislativně upraven, vymezovala především teorie správního práva a správní judikatura. Na doktrinální a judikatorní závěry navázal zákonodárce právní úpravou institutu nicotnosti rozhodnutí obsaženou v ustanoveních § 77 a § 78 nového správního řádu. Při jeho tvorbě se do značné míry rovněž projevil závěr německé teorie správního práva a právní úpravy obsažený v tamním správním řádu (zákon ze dne 25. 5. 1976, Verwaltungsverfahrensgesetz, dále jen ‚VwVfG‘). Podle § 44 odst. 1 VwVfG je správní akt nicotný, pokud obsahuje tak závažné vady, resp. trpí zvláště závažnými nedostatky, přičemž se zřetel na všechny okolnosti je jeho nicotnost každému zcela zřejmá a je očividná. Podle zmíněné generální klauzule nicotnosti jsou nicotné takové správní akty, které trpí: a) obzvláště závažnou vadou, která je současně b) zjevná. Závažnost je kvalifikovaným pochybením, není prostou nezákonností.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS; dostupný z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu).

[17] V bodě [32] svého usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65 (publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS), k tomu rozšířený senát dodal: *„Současná právní úprava, judikatura i doktrína tedy považují nicotnost za samostatný právní institut, který je odlišný od institutu nezákonnosti z hlediska právních účinků dotýcného správního aktu. Nezákonné rozhodnutí existuje, je právně závazné, vynutitelné a vychází se z presumpce jeho správnosti, dokud není zrušeno. Proti němu lze brojit opravnými či dozorčími prostředky, avšak pokud tyto nejsou včas a řádně uplatněny, zůstává nezákonné rozhodnutí objektivně existující a nelze ho již odstranit. Naproti tomu se na nicotné rozhodnutí vždy hledí jako na neexistující, zdánlivé, nezakládající žádné právní následky, a proto nemusí být respektováno a veřejnou mocí dokonce ani nesmí být vynucováno. Nicotnost nelze zhojit uplynutím času a může tak k ní být přiblíženo kdykoliv z úřední povinnosti.“* Vhodné je dodat, že jedna z vad, která činí správní akt nicotným, je i absolutní nedostatek pravomoci či věcné příslušnosti.

[18] Stěžovatelčiny námitky poukazující na nicotnost nejsou důvodné z následujících důvodů.

[19] Dle § 23 odst. 1 a 2 zákona o pozemních komunikacích: *„Pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy*

pokračování

- a) *ke stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin,*
- b) *ke odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou ke zajištění celního odbavení,*
- c) *ke stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo ke stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce,*

nebude-li tímto užitím obrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.“

[20] K organizování dopravy na základě § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08 (dostupném z <http://nalus.usoud.cz>, kde v bodech 24. a 28. uvedl, že dané ustanovení předpokládá „*existenci dvou, svou formou, právních předpisů. Prvním je nařízení, kterým se vymezují oblasti obce, resp. místní komunikace nebo jejich určené úseky, jejichž obecné užívání je omezeno jen pro osoby uvedené v ust. § 23 odst. 1 písm. a) až c) ZPK [tj. zákona o pozemních komunikacích, pozn. NSS] a podléhá zpoplatnění a stanoví způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení (Nařízení). Druhým je pak cenový výměr, pro který zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, předvídá formu nařízení (viz ust. § 10 odst. 1), a kterým obec stanoví pro tyto osoby cenu za užití těchto místních komunikací (Ceník). Právním předpisem, jenž obsahuje všechny komponenty právní normy (zejm. obecně vymezený předmět, regulativnost a obecně vymezený okruh adresátů), je tak Ceník (ke charakteru cenových výměrů jako právních předpisů viz též usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ao 3/2010 a judikatura tam uvedená), a to i přes nedostatek formy [...] Nařízení splňuje definiční znaky opatření obecné povahy, když pro neurčitý okruh subjektů konkretizuje prostorové vymezení, na něž se vztahuje povinnost uložená Ceníkem. Stanovení místní úpravy užití místních pozemních komunikací provedené způsobem zakládajícím pro účastníky silničního provozu odlišné povinnosti, než které by měli podle obecné úpravy užití pozemních komunikací, má tedy povahu opatření obecné povahy v materiálním smyslu. Posouzení, zda konkrétní místo je či není místní komunikací dle ZPK, zda se nachází v katastru obce či zda je v daném místě splněna podmínka potřeby z hlediska účelu právní úpravy (organizování dopravy) je primárně předmětem správního, nikoli ústavního práva.“ Pro bližší odůvodnění lze odkázat na dané usnesení Ústavního soudu.*

[21] Pražská úprava, která stála v základu citovaného usnesení Ústavního soudu, spočívala ve vydání dvou samostatných nařízení rady města. V jednom nařízení byly určeny jednotlivé oblasti obce, v nichž byla zavedena regulace předvídaná v § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pozemních komunikacích (to Ústavní soud v citované části označil jako „Nařízení“), ve druhém pražském nařízení (Ústavním soudem označeném jako „Ceník“) byly stanoveny ceny parkovacích karet. Úprava, kterou zvolil Jablonec nad Nisou, spočívala ve vydání jediného nařízení rady města (konkrétně šlo o nařízení č. 1/2013), v němž byly stanoveny jak oblasti, jichž se týká regulace v § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pozemních komunikacích, tak zde byly stanoveny ceny za stání v těchto oblastech. V zájmu zachování jednotného judikатурního přístupu k jedné otázce mezi Ústavním soudem a Nejvyšším správním soudem zdejší soud nahlíží na ty části předmětného nařízení města Jablonec nad Nisou, v nichž jsou stanoveny zpoplatněné oblasti, z materiálního hlediska jako na opatření obecné povahy, byť vydaného ve formě právního předpisu. Ty části daného nařízení vymezující cenu pak představují z materiálního i formálního hlediska právní předpis.

[22] Tam, kde jde v případě Nařízení statutárního města Jablonec nad Nisou č. 1/2013 z materiálního hlediska o opatření obecné povahy, je možno vyvrátit námitku nicotnosti, kterou stěžovatelka spojovala s tím, že bylo vydáno nepřislušným orgánem. Být jde v dané části materiálně o opatření obecné povahy, jeho vnější forma je určena přímo zákonem o pozemních komunikacích, vydáváno je tak jako nařízení rady obce [§ 23 odst. 1 zákona o pozemních

komunikacích ve spojení s § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“). Nařízení statutárního města Jablonec nad Nisou č. 1/2013 bylo vydáno radou města, námitka nicotnosti je tudíž nepodložena.

[23] Již jen na okraj pak lze s odvoláním na čl. 95 odst. 1 Ústavy poznamenat, že i tam, kde nařízení č. 1/2013 stanovuje cenu za parkování (tj. tam, kde představuje právní předpis jak z formálního, tak materiálního hlediska), bylo vydáno k tomu kompetentním orgánem – radou města [viz § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, a § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) obecního zřízení].

[24] Na výše citovaný § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích navazuje § 23 odst. 2 daného zákona, dle něhož: „*Místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu.*“²⁴ Poznámka pod čarou 2) směřuje k zákonu č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o bezpečnosti a plynulosti provozu“), a vyhlášce Federálního ministerstva vnitra č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích (pravidla silničního provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „pravidla silničního provozu“).

[25] Magistrát zjistil (viz č. l. 53 správního spisu), že předmětné dopravní značení bylo na místě instalováno před rokem 2000 na základě předchozího schválení Policie České republiky, v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán upřesnil, že šlo o dopravní inspektorát. Spisový materiál správní orgán však neměl k dispozici, jelikož uplynula skartační lhůta. Nicméně samotné zjištění, který orgán rozhodl o umístění dopravní značky, je dostatečné k vyvrácení vznesené námitky nicotnosti.

[26] Vzhledem k tomu, že předmětná dopravní značka byla dle zjištění správního orgánu na daném místě umístěna před rokem 2000, je třeba vycházet z předpisů platných a účinných v této době. Jde zejména o zákon o bezpečnosti a plynulosti provozu a pravidla silničního provozu.

[27] Dle § 1 odst. 1 zákona o bezpečnosti a plynulosti provozu vykonávala státní správu ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích vedle Ministerstva vnitra Policie České republiky a v jejím rámci okresní a krajské dopravní inspektoráty a Ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky. Dle § 5 odst. 1 písm. b) daného zákona okresní dopravní inspektorát stanovoval užití dopravních značek a dopravních zařízení, pokud tento zákon nestanovoval jinak (jinak bylo stanoveno pro dálnice, rychlostní silnice a účelové komunikace, dále pro Prahu, Brno, Ostravu a Plzeň a rovněž pro značky stanovené prováděcím předpisem, o jejichž užití rozhodoval drážní úřad; viz § 2 odst. 1 písm. a) a § 10 daného zákona). Nynější případ nespadá pod žádnou z kategorií, kdy by zákon stanovil jinak. Užití dopravních značek se týká i § 48 odst. 2 písm. a) pravidel silničního provozu, dle něhož okresní dopravní inspektorát stanovuje užití dopravních značek po projednání s příslušným správním orgánem (dodat lze to, že hodnocení, zda došlo k tomuto projednání, je již otázka zákonnosti, nikoli nicotnosti).

[28] Tím, že magistrát objasnil, že o umístění značky rozhodl příslušný dopravní inspektorát Policie České republiky, dostatečně ozeřmil, že nemohlo jít o nicotné rozhodnutí z důvodu tvrzeného stěžovatelkou, tj. z důvodu vydání věcně nepříslušným orgánem. Zkoumanou kompetenci totiž Policie České republiky měla a o umístění rozhodoval dopravní inspektorát, jak to zákon předpokládá. Ani v daném ohledu není námitka nicotnosti důvodná.

pokračování

[29] Zcela nepodložené jsou stěžovatelčiny spekulace o tom, že dodatková tabulka na dopravní značce byla v průběhu času měněna, či o tom, že k jejímu umístění, resp. informace na ní došlo „*pouhou delegací od orgánu samosprávy*“. Z těchto spekulací stěžovatelka opět dovozovala nicotnost. Dle sdělení odboru stavebního a životního prostředí, oddělení dopravního a silničního, magistrátu předmětné dopravní značení se nijak nezměnilo od doby jeho osazení, k němuž došlo před rokem 2000.

[30] Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na § 12 odst. 1 písm. p) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Dle daného ustanovení se řidič musí řídit údaji na značce „parkoviště s parkovacím automatem“ (č. IP 13c), dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro umístění údaje na parkovacím automatu lze nalézt oporu přímo v nařízení dle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Přímou v návaznosti na přijetí nařízení nebo jeho změny je možno provést příslušnou úpravu údaje na automatu. O tom, že Nařízení statutárního města Jablonec nad Nisou č. 1/2013 bylo vydáno k tomu oprávněným orgánem, bylo pojednáno již výše.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že již magistrát ve svém rozhodnutí uvedl skutečnosti, které vyvrací následné námitky stěžovatelky o nicotnosti. V bodě 1. tohoto rozhodnutí uvedl, že předmětná dopravní značka byla umístěna před přibližně 15 lety, a to na základě schválení dopravního inspektorátu. Dále se v bodě 2. svého rozhodnutí zabýval tím, že Nařízení statutárního města Jablonec nad Nisou č. 1/2013 bylo vydáno radou města dne 18. 4. 2013. Jde o podstatná zjištění, která proti stěžovatelkou následně vzneseným námitkám nicotnosti dostatečně odůvodňují závěr, že nešlo o nicotné správní akty (viz body [19] až [22] shora). Žalovaný se ve svém rozhodnutí s odůvodněním odvoláním napadeného správního rozhodnutí ztotožnil a označil je za vyčerpávající. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 - 239, v řízení vystavěném na apelačním principu nepochybně obě jeho fáze (tedy řízení prvostupňové a případné řízení odvolací) tvoří jeden celek, což nutně platí i pro rozhodnutí v těchto stupních vydaná. Proto za situace, kdy je o určité otázce v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pojednáno správně a vyčerpávajícím způsobem, nic nebrání odvolacímu orgánu tyto skutkové a právní závěry prostě aprobovat a v podrobnostech na ně odkázat.

[32] Krajský soud na straně 2 a 3 svého rozsudku ověřil skutečnosti, z nichž vycházely správní orgány. Jde přitom o skutečnosti, z nichž je jasně patrné, kdo vydal zmíněné správní akty. Krajský soud přitom v daném ohledu neshledal pochybení, nesouhlasil s námitkou nicotnosti, a mohl tak přejít k tomu, že v navazujících správních řízeních nebylo možno zkoumat zákonnost předcházejících správních aktů (srov. v bodě [17] shora citovanou část usnesení rozšířeného senátu).

V. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu